

एलियाह - संख्या पाँच

भविष्यवाणीसम्बन्धी मौन

Jeff Pippenger

2023-10-03

जब एलियाहले अहाबद्वारा सारा इस्राएललाई कर्मेलमा बोलाए, तब त्यसले १७९८ मा साढे तीन वर्षको सतावटपछि परमेश्वरले मण्डलीलाई अन्धकार युगबाट बाहिर ल्याई, तिनीहरूलाई १८४४ सम्म र त्यसपछि १८६३ सम्म अगुवाइ गर्नुहुने कुराको पूर्वछाया प्रस्तुत गर्‍यो। यी तीन मितिहरू यशैयाले अध्याय सातमा प्रस्तुत गरेको “सात काल” को संरचनाका अन्तिम तीन मार्गचिन्हहरू हुन्।

१७९८, १८४४ र १८६३ को यही इतिहास तब पनि प्रतिरूपित भएको थियो, जब मोशाले इस्राएलका सन्तानहरूलाई मिश्रको दासत्वबाट निकालेर सीनै पर्वतसम्म डोर्‍याए। पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतको इतिहासले मिलेराइट आन्दोलनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जो १७९८ मा अन्तको समय आरम्भ हुँदा सुरु भयो र १८६३ मा त्यो आन्दोलन एउटा मण्डली बनेसम्म निरन्तर रह्यो। एलियाह र मोशा मिलेराइट इतिहासका दुई प्रमुख साक्षीहरू हुन्, र तिनीहरू तेस्रो स्वर्गदूतको इतिहासको अवधिमा प्रकाशको पुस्तकका पनि दुई प्रमुख साक्षीहरू हुन्।

मिलेराइट आन्दोलनले प्रकाश १४ को अनन्त सुसमाचारको आरम्भलाई चिन्हित गर्दछ, र फ्युचर फर अमेरिका ले त्यसको अन्त्यलाई चिन्हित गर्दछ। मिलेराइटहरूको प्रारम्भिक आन्दोलन र अन्त्यको आन्दोलनको बीचमा हामी सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट चर्चलाई पाउँछौं। एड्भेन्टिस्ट चर्चका इतिहासकारहरूका अनुसार, १८५६ मा मिलेराइट आन्दोलनको अवशेष लाओडिसियाको अवस्थामा प्रवेश गर्‍यो, जसद्वारा १७९८ देखि १८५६ सम्मको प्रतिनिधित्व गर्ने फिलाडेल्फियाली अवधि समाप्त भयो।

अघिल्लो लेखमा हामीले देखायौं कि प्रेरणाले लाल समुद्र पारगमनसम्बन्धी निराशालाई १८४४ को महान् निराशासँग समरेखित गरेको थियो। त्यस बिन्दुमा, मन्नाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको शबाथको परीक्षा मोशाको इतिहासमा आइपुग्यो। उही भविष्यसूचक बिन्दुमा, परमपवित्र स्थानबाट आएको ज्योतिले शबाथबाट आरम्भ हुने परीक्षा र शुद्धीकरणको एक प्रक्रिया प्रारम्भ गर्‍यो, ती मानिसहरूका लागि जसले समुद्र पार गरेका थिए र विश्वासद्वारा परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गरेका थिए। १८४४ भन्दा अघिको परीक्षण प्रक्रिया मोशाको इतिहासमा उनको जन्मदेखि नै प्रारम्भ भयो, र Millerites का लागि १७९८ मा ज्ञानको वृद्धिसँग, जसलाई Daniel ले न्यायतर्फ लैजाने तीन-चरणीय परीक्षण प्रक्रियाको उत्पादन गर्ने भनी पहिचान गरेका थिए।

धेरै जना शुद्ध पारिनेछन्, सेता बनाइनेछन्, र परीक्षित हुनेछन्; तर दुष्टहरूले दुष्टतापूर्वक नै गर्नेछन्; र दुष्टहरूमध्ये कसैले पनि बुझ्नेछैन; तर बुद्धिमानहरूले बुझ्नेछन्। दानिएल १२:१०।

२२ अक्टोबर १८४४ मा न्यायको उद्घाटनको प्रतिरूप मिस्रका पहिलौठाहरूबाट आरम्भ भई लाल समुद्रका पानीहरूमा समाप्त हुने फिरऊनको न्यायद्वारा देखाइएको थियो। एकपटक बुद्धिमानहरू विश्वासद्वारा परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गरेपछि, अथवा लाल समुद्र पार गरेपछि, अन्तको समयमा १७९८ मा आरम्भ भएको परीक्षाको प्रक्रिया १८४४ पछि पनि निरन्तर चलिरह्यो। मोशाको इतिहासमा, यो दश परीक्षाहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, जसमा इस्राएल प्रत्येक चरणमा असफल भयो। ती दश परीक्षाहरूमध्ये अन्तिम परीक्षा त्यो थियो जब बाह्र जना गुप्तचरहरूले प्रतिज्ञा गरिएको देशको जाँच गरे। मोशाको इतिहासमा पहिलो परीक्षा मन्नाको परीक्षा थियो, जसले शबाथको प्रतिनिधित्व गर्दछ, र मिलेराइटहरूका लागि २२ अक्टोबर १८४४ पछि शबाथलाई पहिलो परीक्षाको रूपमा पहिचान गरिएको थियो। यी दुवै समानान्तर इतिहासहरूमा पहिलो परीक्षा शबाथ नै भएकोले, मोशाको इतिहासका पछिल्ला नौ परीक्षाहरूले १८४४ पछि परीक्षाहरूको एउटा शृङ्खला रहनेछ, जसले या त प्रतिज्ञा गरिएको देशमा प्रवेशतर्फ, या मृत्युको उजाडस्थानतर्फ डोर्‍याउनेछ भन्ने कुरा प्रकट गर्दछ। १८६३ ले मिलेराइट आन्दोलनको अन्तिम परीक्षालाई

प्रतिनिधित्व गर्दछ। हामी यो विचारको आरम्भ तब गर्नेछौं जब बाह्र जना गुप्तचरहरू प्रतिज्ञा गरिएको देशका आफ्ना प्रतिवेदनहरू लिएर फर्कन्छन्।

र तिनीहरू चालीस दिनपछि त्यस देशको टोह लिएर फर्किए। अनि तिनीहरू गएर पारानको उजाडस्थानमा कादेशमा, मोशा र हारूनकहाँ, अनि इस्राएलका सन्तानहरूको सारा मण्डलीकहाँ आए; र तिनीहरूलाई, साथै सारा मण्डलीलाई समाचार दिए, र त्यस देशको फल तिनीहरूलाई देखाए। अनि तिनीहरूले उनलाई यसो भने: तपाईंले हामीलाई पठाउनुभएको देशमा हामी गयौं, र निश्चय नै त्यो दूध र मह बग्ने देश रहेछ; अनि यो त्यसको फल हो। तापनि त्यस देशमा बस्ने मानिसहरू बलिया छन्, र तिनीहरूका सहरहरू पर्खालले घेरिएका र अति विशाल छन्; यसबाहेक हामीले त्यहाँ आनाकका सन्तानहरूलाई पनि देख्यौं। अमालेकीहरू दक्षिण देशमा बस्छन्; हितीहरू, यबूसीहरू, र एमोरीहरू पहाडहरूमा बस्छन्; अनि कनानीहरू समुद्रतिर र यर्दनको किनारमा बस्छन्। तब कालेबले मोशाको सामुन्ने मानिसहरूलाई शान्त पारेर भन्यो, हामी तुरुन्तै उक्लेर त्यसलाई अधिकार गरौं; किनकि हामी निश्चय नै त्यसलाई जित्न सक्षम छौं। तर तिनीसँग गएका मानिसहरूले भने, हामी ती मानिसहरूका विरुद्ध उक्लेर जान सक्दैनौं; किनकि तिनीहरू हामीभन्दा बलिया छन्। अनि तिनीहरूले आफूहरूले टोह लिएको देशको खराब समाचार इस्राएलका सन्तानहरूकहाँ ल्याए, यसो भन्दै: हामीले टोह लिन हिँडेको त्यो देश आफ्ना बासिन्दाहरूलाई निल्ने देश हो; अनि त्यसमा हामीले देखेका सबै मानिसहरू अत्यन्त अग्ला कदका मानिसहरू हुन्। अनि त्यहाँ हामीले दानवहरूलाई देख्यौं, अर्थात् आनाकका सन्तानहरू, जो दानवहरूकै वंशका हुन्; अनि हामी आफ्नै दृष्टिमा सलहजस्ता थियौं, र तिनीहरूका दृष्टिमा पनि त्यस्तै थियौं। गन्ती १३:२५-३३।

गन्तीको यस अंशमा केही अत्यन्त महत्त्वपूर्ण सत्यहरू छन्, जसलाई त्यसमा प्रस्तुत इतिहासलाई मिलेराइट आन्दोलनको प्रतिरूपको रूपमा विचार नगरिँदा सजिलै बेवास्ता गर्न सकिन्छ। एउटा बुँदा यो हो कि “दुष्ट समाचार” ल्याउने विद्रोहीहरू आफ्नो दसौं र अन्तिम परीक्षामा असफल भइरहेका थिए, र त्यही अन्तिम परीक्षामा मानिसहरूका दुई वर्ग प्रकट भए। अधिल्ला नौ परीक्षाहरूको इतिहासभरि विकास हुँदै आएका ती दुई वर्गहरूले कुन “समाचार” स्वीकार गर्ने भन्ने आधारमा आफ्नो चरित्र प्रकट गरे। सन् 1863 मा, मिलेराइट एडभेन्टवादले लेवीव्यवस्था छब्बीसमा रहेको दासत्वको भविष्यवाणीले प्रतिनिधित्व गरेको मोशाको समाचारलाई अस्वीकार गर्‍यो। यहीशू र कालेबले प्रस्तुत गरेको समाचार भने तिनीहरूको दासत्वबाट छुटकाराको इतिहासभरि परमेश्वरको “समाचार” को केवल पुनरुक्ति मात्र थियो। मोशाको जन्मदेखि नै परमेश्वरले तिनीहरूलाई दासत्वबाट निकालेर शताब्दीहरू पहिले अब्राहामलाई प्रतिज्ञा गरिएको देशमा ल्याउनुहुनेछ भनेर प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो। यहीशू र कालेबले आधारभूत समाचारमा अडिग रहेकाहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्; अन्य दस जासूसहरूले परमेश्वरले वास्तवमै त्यस्तो समाचार दिनुभएको थियो भन्ने कुरालाई अस्वीकार गरे।

तब सारा समुदायले आफ्नो स्वर उठायो र करायो; अनि त्यस राति मानिसहरू रोए। अनि इस्राएलका सबै सन्तानहरूले मोशा र हारूनको विरुद्धमा गनगनाए; र सारा समुदायले तिनीहरूलाई भने, हाय, हामी मिश्रदेशमै मरेका भए हुनेथियो! अथवा, हाय, हामी यस उजाडस्थानमै मरेका भए हुनेथियो! र किन परमप्रभुले हामीलाई यस देशमा ल्याउनुभयो, ताकि हामी तरवारले मारिऊँ, र हाम्रा पत्नीहरू र हाम्रा बालबच्चाहरू लुटको माल बनून्? के हाम्रो निम्ति मिश्रदेशमा फर्किनु अझ उत्तम हुनेथिएन र? अनि तिनीहरूले एक-अर्कालाई भने, आओ, हामी एउटा अगुवा नियुक्त गरौं, र मिश्रदेशमा फर्किऊँ। गन्ती 14:1-4।

जब 1863 मा जेम्स ह्वाइटले Review and Herald मा एक लेख लेखी मिलरको “seven times” सम्बन्धी बुझाइलाई अस्वीकार गरे, र त्यही वर्ष उरियाह स्मिथले लेवीव्यवस्थाको “seven times” प्रति कुनै पनि सन्दर्भविहीन जाली चार्ट प्रकाशित गरे, तब ह्वाइट र स्मिथ दुवैले विलियम मिलरको कार्यलाई पन्छाए र धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको बाइबलीय कार्यविधि अपनाए। जस धर्मत्यागीहरूको कार्यविधिलाई उनीहरूले हालसालै “Babylon का छोरीहरू” भनेर चिनाएका थिए, त्यही कार्यविधि स्वर्गदूत गब्रिएलद्वारा निर्देशित मिलरको सन्देशलाई अस्वीकार गर्ने तर्कका रूपमा प्रयोग गरियो। प्राचीन इस्राएलको दशौं परीक्षामा तिनीहरूले प्रत्यक्ष रूपमा भने, “Let us make a captain, and let us return to Egypt.” दशौं र अन्तिम परीक्षामा भएको असफलता

आरम्भदेखि नै रहेको प्रतिवेदनसँग मिल्दोजुल्दो “report” लाई अस्वीकार गर्नु, र मिश्रको दासत्वमा फर्किन चाहनामा आधारित छ। जब यर्मियाले 1843 को असफल भविष्यवाणीका कारण निराश भएकाहरूलाई प्रतीकात्मक रूपमा प्रतिनिधित्व गरे, परमेश्वरले उनलाई विशेष रूपमा परमेश्वरकहाँ र सन्देशप्रतिको आफ्नो अधिल्लो जोशतर्फ फर्किन बोलाउनुभयो, तर साथै Babylon का छोरीहरू भनेर चिनाइएकाहरूकहाँ कहिल्यै नफर्किन आज्ञा पनि दिनुभयो।

यसकारण परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, यदि तिमी फर्कियौ भने, म तिमीलाई फेरि ल्याउनेछु, र तिमी मेरो सामु उभिनेछौ; अनि यदि तिमीले निकृष्टबाट बहुमूल्यलाई अलग गर्यौ भने, तिमी मेरो मुखझैँ हुनेछौ; तिनीहरू तिमीकहाँ फर्कनु; तर तिमी तिनीहरूतिर नफर्क। यर्मिया 15:19।

१८६३ मा, जेम्स ह्वाइट र उरियाह स्मिथले तिनीहरूलाई त्यही ठाउँतर्फ फिर्ता लैजान, जहाँ जान नहुने भनी तिनीहरूलाई आज्ञा दिइएको थियो, एउटा नयाँ कप्तान नियुक्त गरे। यहोशू र कालेबले अगाडि बढ्न चाहनेहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्; ह्वाइट र स्मिथले फिर्ता जान चाहनेहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

गन्तीको उक्त खण्डबाट ध्यान दिनुपर्ने अर्को बुँदा यो हो कि आगामी चालीस वर्षसम्म सबै विद्रोहीहरूलाई उजाडस्थानमा मर्न दोषी ठहराउने अन्तिम विद्रोह नै बाइबलीय भविष्यवाणीको “एक दिन बराबर एक वर्ष” सिद्धान्त स्थापित गर्ने दुई प्रमुख सन्दर्भहरूमध्ये एक हो; यही सिद्धान्त सायद त्यो सबैभन्दा अत्यावश्यक भविष्यसूचक नियम थियो, जसलाई मिलरले अनन्त सुसमाचार र पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश उद्घाटन गर्न प्रयोग गरे। यस नियमको अर्को बाइबलीय साक्षी इजकिएलको पुस्तकमा पाइन्छ।

अनि जब तैले ती पूरा गर्नेछस्, फेरि आफ्नो दाहिने करवटमा सुत्, र तैले यहूदाको घरानाको अधर्म चालीस दिनसम्म वहन गर्नेछस्; मैले तेरो निम्ति प्रत्येक दिनलाई एक वर्ष ठहराएको छु। इजकिएल 4:6.

दिन-बराबर-वर्ष सिद्धान्त स्थापित गर्ने यी दुई पदहरूको सम्बन्धमा प्रायः ध्यान नदिइने कुरा भनेको दुवै पदहरूको ऐतिहासिक प्रसङ्ग हो।

तिमीहरूले देशको जासुसी गरेका दिनहरूको संख्याअनुसार, अर्थात् चालीस दिन; प्रत्येक दिनको सट्टा एक वर्ष ठहरिई, तिमीहरूले आफ्ना अधर्महरूको भार चालीस वर्षसम्म बोक्नेछौ, र तिमीहरूले मेरो प्रतिज्ञाभङ्ग कस्तो हुन्छ भन्ने जान्नेछौ। गन्ती 14:34।

गन्तीको पद प्राचीन इस्राएलको आरम्भमा प्रकट भयो र यसले परमेश्वरका करारबद्ध जनहरूको विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो, र इजकिएलको पद प्राचीन इस्राएलको अन्त्यमा प्रकट भयो र यसले परमेश्वरका करारबद्ध जनहरूको विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो। आरम्भको दण्ड उजाड-स्थानमा मृत्यु थियो र अन्त्यको दण्ड तिनीहरूका शत्रुहरूको देशमा दासत्व थियो। “एक दिन एक वर्ष” सिद्धान्तले करारबद्ध जनहरूको विद्रोहलाई जोड दिन्छ। दुई दण्ड—एक आरम्भमा र अर्को अन्त्यमा—तर दुवै भिन्न। पहिलो उजाड-स्थानमा यात्रा गर्दै जाँदा क्रमिक क्षयद्वारा मृत्यु थियो, अन्तिमचाहिँ वास्तविक बेबिलोनमा बन्दीगिरि र दासत्व थियो।

तब मोशा र हारून इस्राएलका सन्तानहरूको मण्डलीको सारा सभाको सामु आफ्नो मुखमा घोटो परे। अनि नूनका छोरा यहोशू र येपुन्नेका छोरा कालेब, जो देश टोहल्नेहरूमध्येका थिए, आफ्ना लुगा च्याते। अनि तिनीहरूले इस्राएलका सन्तानहरूको सारा समुदायसँग यसो भने, “हामीले टोहल्न पार गरेको त्यो देश अत्यन्त असल देश हो। यदि परमप्रभु हामीमाथि प्रसन्न हुनुहुन्छ भने, उहाँले हामीलाई यस देशमा ल्याउनुहुनेछ र यो हामीलाई दिनुहुनेछ; दूध र मह बग्ने देश। केवल परमप्रभुको विरुद्धमा विद्रोह नगर, न तिमीहरू त्यस देशका मानिसहरूसँग डराओ; किनकि तिनीहरू हाम्रो लागि रोटीसरह हुन्। तिनीहरूको रक्षा तिनीहरूबाट हटिसकेको छ, र परमप्रभु हामीसँग हुनुहुन्छ; तिनीहरूसँग नडराओ।” तर सारा मण्डलीले तिनीहरूलाई ढुङ्गाले हान्नु भनी आज्ञा दियो। तब परमप्रभुको महिमा इस्राएलका सबै सन्तानहरूको सामु भेट हुने पालमा प्रकट भयो। अनि परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, “यो जातिले कहिलेसम्म मलाई क्रोधित पारिरहनेछ? र मैले तिनीहरूका बीचमा

देखाएका यी सबै चिन्हहरूका बाबजुद तिनीहरूले कहिलेसम्म ममाथि विश्वास गर्नेछैनन्? म तिनीहरूलाई महामारीले प्रहार गर्नेछु र तिनीहरूलाई उत्तराधिकारबाट वञ्चित गर्नेछु, अनि तँबाट तिनीहरूभन्दा ठूलो र सामर्थी जाति बनाउनेछु।” तब मोशाले परमप्रभुलाई भने, “तब मिश्रवासीहरूले यो कुरा सुन्नेछन् (किनकि तपाईंले आफ्नो सामर्थ्यद्वारा यस प्रजालाई तिनीहरूका बीचबाट निकालेर ल्याउनुभयो); अनि तिनीहरूले यस देशका बासिन्दाहरूलाई भन्नेछन्: किनकि तिनीहरूले सुनेका छन् कि, हे परमप्रभु, तपाईं यस प्रजाका बीचमा हुनुहुन्छ; कि, हे परमप्रभु, तपाईं आमनेसामने देखिनुहुन्छ; कि तपाईंको बादल तिनीहरूमाथि अडिएको छ; र कि तपाईं दिनमा बादलको खम्बामा र रातमा आगोको खम्बामा तिनीहरूको अगाडि अघि बढ्नुहुन्छ। अब यदि तपाईंले यस सारा प्रजालाई एउटै मानिसझैं मार्नुभयो भने, तपाईंको कीर्ति सुनेका जातिहरूले यसो भन्नेछन्, ‘परमप्रभु तिनीहरूलाई प्रतिज्ञा गर्नुभएको देशमा यो प्रजालाई ल्याउन समर्थ हुनुभएन, त्यसैले उहाँले तिनीहरूलाई उजाड-स्थानमा मार्नुभयो।’ अब, म विन्ती गर्दछु, तपाईंले भन्नुभएकोअनुसार मेरा प्रभुको सामर्थ्य महान् होस्, यसो भन्दै, ‘परमप्रभु रिसाउनमा ढिलो हुनुहुन्छ, र महान् कृपाले परिपूर्ण हुनुहुन्छ, अधर्म र अपराध क्षमा गर्नुहुन्छ, तर दोषीलाई कुनै हालतमा निर्दोष ठहर गर्नुहुन्न, पिताहरूका अधर्म सन्तानहरूमाथि तेस्रो र चौथो पुस्तासम्म ल्याउनुहुन्छ।’ म विन्ती गर्दछु, तपाईंको महान् कृपाअनुसार यस प्रजाको अधर्म क्षमा गर्नुहोस्, जसरी तपाईंले मिश्रदेखि अहिलेसम्म यस प्रजालाई क्षमा गर्दै आउनुभएको छ।” गन्ती १४:५-१९।

यी पदहरूमा प्रस्तुत इतिहास एउटा बाइबलीय प्रतीक बन्यो, जसलाई “उत्तेजनाको दिन” भनिन्छ। “उत्तेजनाको दिन” को उल्लेख भजनसंग्रह पञ्चानब्बे, यर्मिया बत्तीस र हिब्रू तीनमा गरिएको छ, तर यस समयमा हामी त्यस प्रतीकलाई सम्बोधन गर्नेछौं। अधिल्लो अनुच्छेदमा पहिचान गरिएको एउटा महत्त्वपूर्ण सिद्धान्त छ, जसलाई चिन्नु आवश्यक छ। यही सिद्धान्त अगमवक्ता शमूएल, लूसिफर, एलेन ह्वाइट, र निश्चय नै यस अनुच्छेदमा मोशाद्वारा पनि दृष्टान्तस्वरूप देखाइएको छ।

अनि तिनीहरूले उनलाई भने, “हेर, तपाईं वृद्ध हुनुभएको छ, र तपाईंका छोराहरू तपाईंका मार्गहरूमा हिँड्दैनन्; अब हामीलाई न्याय गर्नका लागि सबै जातिहरूझैं हाम्रो निम्ति एक जना राजा नियुक्त गरिदिनुहोस्।” तर जब तिनीहरूले भने, “हामीलाई न्याय गर्नका लागि एक जना राजा दिनुहोस्,” तब त्यो कुरा शमूएललाई अप्रिय लाग्यो। अनि शमूएलले परमप्रभुसित प्रार्थना गरे। अनि परमप्रभुले शमूएललाई भन्नुभयो, “जनताले तँलाई जे-जे भन्छन्, ती सबै कुरामा तिनीहरूको आवाज सुन; किनकि तिनीहरूले तँलाई अस्वीकार गरेका होइनन्, तर मलाई अस्वीकार गरेका छन्, ताकि म तिनीहरूमाथि राज्य नगर्छु। जुन दिनदेखि मैले तिनीहरूलाई मिश्रदेशबाट निकालेर ल्याएँ, त्यस दिनदेखि आजसम्म तिनीहरूले गरेका सबै कामअनुसार—जसद्वारा तिनीहरूले मलाई त्यागे र अन्य देवताहरूको सेवा गरे—त्यसरी नै तिनीहरूले तँसित पनि गरेका छन्। यसकारण अब तिनीहरूको आवाज सुन; तर तैपनि तिनीहरूलाई गम्भीरतापूर्वक चेतावनी दे, र तिनीहरूमाथि राज्य गर्ने राजाको चालचलन तिनीहरूलाई देखाइदे।” अनि शमूएलले आफूसित राजा माग्ने जनतालाई परमप्रभुका सबै वचन सुनाए। अनि उनले भने, “तिमीहरूमाथि राज्य गर्ने राजाको चालचलन यस्तो हुनेछ: उसले तिमीहरूका छोराहरूलाई लिएर आफ्ना निम्ति नियुक्त गर्नेछ—आफ्ना रथहरूका लागि र आफ्ना घोडचढीहरू हुनका लागि; र कोही-कोही उसका रथहरूको अगाडि दौडनेछन्। अनि उसले आफ्ना निम्ति हजारमाथिका नायकहरू र पचासमाथिका नायकहरू नियुक्त गर्नेछ; र तिनीहरूलाई आफ्नो खेत जोत्न, आफ्नो कटनी काट्न, आफ्ना युद्धका हतियारहरू र आफ्ना रथका सामानहरू बनाउन लगाउनेछ। अनि उसले तिमीहरूका छोरीहरूलाई सुगन्धित द्रव्य बनाउने, पकाउने, र रोटी पकाउने काममा लगाउनेछ। अनि उसले तिमीहरूका खेतहरू, तिमीहरूका दाखबारीहरू, र तिमीहरूका जैतूनका बगैँचाहरू—तिनका उत्तमतम भागहरू समेत—लिएर आफ्ना सेवकहरूलाई दिनेछ। अनि उसले तिमीहरूका अन्नबालीको र तिमीहरूका दाखबारीहरूको दशांश लिनेछ र आफ्ना अधिकारीहरूलाई तथा आफ्ना सेवकहरूलाई दिनेछ। अनि उसले तिमीहरूका दासहरू, तिमीहरूका दासीहरू, तिमीहरूका उत्तमतम जवानहरू, र तिमीहरूका गधाहरू लिएर आफ्नै काममा लगाउनेछ। उसले तिमीहरूका भेडाहरूको दशांश लिनेछ; र तिमीहरू उसका दास हुनेछौ। अनि त्यस दिन तिमीहरूले आफूहरूका निम्ति चुनेका आफ्ना राजाका कारण पुकारा गर्नेछौ; तर त्यस दिन परमप्रभुले तिमीहरूको सुनुवाइ गर्नुहुनेछैन।” तापनि जनताले शमूएलको आवाज मान्न इन्कार गरे; र तिनीहरूले भने, “हैन; बरु हामीमाथि एक जना राजा हुनेछ; ताकि हामी पनि सबै

जातिहरूझैँ होऔँ; र हाम्रा राजाले हाम्रो न्याय गरोस्, र हाम्रो अगाडि निस्कियोस्, र हाम्रा युद्धहरू लडोस्।” अनि शमूएलले जनताका सबै वचन सुने, र ती परमप्रभुका कानमा दोहोर्‍याए। अनि परमप्रभुले शमूएललाई भन्नुभयो, “तिनीहरूको आवाज सुन्, र तिनीहरूका लागि एक जना राजा नियुक्त गर।” अनि शमूएलले इस्राएलका मानिसहरूलाई भने, “तिमीहरू हरेक आ-आफ्नो शहरमा जाओ।” १ शमूएल ८:५-२२।

यस उतारामा प्राचीन इस्राएलले परमेश्वरलाई आफ्ना राजाको रूपमा अस्वीकार गर्‍यो, र इतिहासले त्यस समयतर्फ संकेत गर्दछ जब तिनीहरूले आफूहरूको राजा कैसरबाहेक अरू कोही छैन भनी घोषणा गरे। तिनीहरूले परमेश्वरको ईशशासनलाई अस्वीकार गरे, र आफ्नै जातिबाट एउटा राजा दिइयोस् भनी आग्रह गरे, तर अन्ततः तिनीहरूको राजा रोमी राजा हो भनी घोषणा गर्न पुगे। अन्तिम दिनहरूमा रोमी राजा रोमका पोप हुन्।

तर तिनीहरूले चिच्याउँदै भने, यसलाई हटाऊ, हटाऊ, यसलाई क्रूसमा टाँग। पिलातसले तिनीहरूलाई भने, के म तिमीहरूका राजालाई क्रूसमा टाँगूँ? प्रधान पूजाहारीहरूले उत्तर दिए, कैसरबाहेक हाम्रो कुनै राजा छैन। यूहन्ना १९:१५.

ईश्वरतन्त्रको अस्वीकार सामुएलका निम्ति यति अपमानजनक र व्यक्तिगत थियो कि उनले त्यसलाई आफ्नो भविष्यवाणीसम्बन्धी पदको अस्वीकारका रूपमा बुझे। तर परमेश्वरले सामुएलले उनीहरूको अस्वीकार भविष्यवक्ताको होइन, परमेश्वरकै हो भन्ने कुरा निश्चयपूर्वक बुझ्नु भनेर सुनिश्चित गर्नुभयो। मोशा र सामुएलको प्राचीन इस्राएलको विद्रोहसँग रहेको भविष्यवाणीसम्बन्धी सम्बन्धलाई प्रस्तुत गर्ने यी दुई खण्डहरूमा, त्यसपछि आएको विद्रोहको दण्ड प्राचीन इस्राएलका लागि अन्त्य थिएन। प्रतिज्ञा गरिएको देशमा प्रवेश गर्ने यहाँशू र कालेबद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको एक समूह अझै बाँकी थियो, र सामुएलको कथामा प्राचीन इस्राएलको अन्त्य इस्राएलका राजाहरूको निष्कर्षमा थियो, आरम्भमा होइन।

मोशाले प्राचीन इस्राएलसँग आफ्नो कार्य जारी राख्न परमेश्वरसँग तर्क-वितर्क गरे, किनकि मोशाले तर्क गरे कि त्यही बिन्दुमा तिनीहरूलाई अन्त्यमा पुर्‍याउनु भनेको उहाँका जनताको उद्धारको पवित्र इतिहास र अब्राहामलाई परमेश्वरले प्रतिज्ञा गर्नुभएको देशमा तिनीहरूलाई डोर्‍याई लैजानुहुने उहाँको प्रतिज्ञालाई गलत रूपमा प्रस्तुत गर्नु हुनेथियो। यहाँको मुख्य कुरा यो हो कि जब परमेश्वर विद्रोहलाई सत्यको साक्षीका रूपमा प्रयोग गर्ने उद्देश्य राख्नुहुन्छ, तब उहाँले विद्रोह हुन पनि र निरन्तर रहन पनि अनुमति दिनुहुन्छ।

शमूएलद्वारा प्रकट गरिएको धार्मिक धर्मी आक्रोशको भाव एलन ह्वाइटद्वारा पनि प्रकट गरिएको थियो।

“मिनियापोलिसमा प्रकट भएको जस्तो दृढ आत्म-सन्तुष्टि र ज्योति ग्रहण गर्न तथा स्वीकार गर्न अनिच्छुकता मैले हाम्रा मानिसहरूका बीचमा यसअघि कहिल्यै देखेको थिइनँ। मलाई देखाइएको छ कि त्यस सभामा प्रकट भएको आत्मालाई हृदयमा स्थान दिने समूहका एक जनाले पनि स्वर्गबाट उनीहरूकहाँ पठाइएको सत्यको बहुमूल्यतालाई फेरि स्पष्ट ज्योतिमा चित्र सक्ने थिएनन्, जबसम्म उनीहरूले आफ्नो अहङ्कारलाई नम्र तुल्याएनन् र आफूहरू परमेश्वरको आत्माद्वारा सञ्चालित भएका थिएनन्, बरु उनीहरूको मन र हृदय पूर्वाग्रहले भरिएका थिए भनी स्वीकार गरेनन्। प्रभु तिनीहरूका नजिक आउन, तिनीहरूलाई आशिष् दिन, र तिनीहरूको पतनबाट तिनीहरूलाई चङ्गाइ दिन चाहनुहुन्थ्यो, तर तिनीहरूले सुनेनन्। तिनीहरू त्यही आत्माद्वारा सञ्चालित थिए जसले कोरह, दाथान, र अबीरामलाई प्रेरित गरेको थियो। इस्राएलका ती मानिसहरू आफूहरू गलत ठहरिने प्रमाणित गर्ने सबै प्रमाणको प्रतिरोध गर्न दृढसंकल्पित थिए, र तिनीहरू आफ्ना असन्तोषपूर्ण मार्गमा अघि बढ्दै गए, यहाँसम्म कि धेरै जना तिनीहरूसँग मिल्न तानिए।”

“यी को थिए? न दुर्बल, न अज्ञानी, न अप्रबुद्ध। त्यस विद्रोहमा सभामाझ ख्यातिप्राप्त दुई सय पचास जना अगुवाहरू, प्रतिष्ठित पुरुषहरू थिए। तिनीहरूको साक्ष्य के थियो? ‘सबै मण्डली पवित्र छन्, तिनीहरूमध्ये प्रत्येकजना, र परमप्रभु तिनीहरूको बीचमा हुनुहुन्छ; त्यसो भए तिमीहरू किन परमप्रभुको मण्डलीभन्दा आफूलाई माथि उठाउँछौ?’ [गन्ती १६:३]। जब कोरह र उनका साथीहरू परमेश्वरको न्यायान्तर्गत नष्ट भए, तब तिनीहरूले छलमा पारेका मानिसहरूले यस चमत्कारमा परमप्रभुको हात देखेनन्। भोलिपल्ट सारा मण्डलीले

मोशा र हारूनमाथि दोष लगाउँदै भने, 'तिमीहरूले परमप्रभुका मानिसहरूलाई मार्यौ' [पद 41], र मण्डलीमाथि महामारी आइपरी, र चौध हजारभन्दा बढी नष्ट भए।"

"जब मैले मिनियापोलिस छोड्ने उद्देश्य गरें, तब प्रभुका स्वर्गदूत मेरो छेउमा उभिए र भन्नुभयो: 'त्यसो होइन; परमेश्वरसित तिमीले यस स्थानमा गर्नुपर्ने एक कार्य छ। मानिसहरू कोरह, दाथान, र अबीरामको विद्रोहलाई फेरि दोहोर्‍याइरहेका छन्। मैले तिमीलाई तिम्रो उचित स्थानमा राखेको छु, जसलाई ज्योतिमा नभएका मानिसहरूले स्वीकार गर्नेछैनन्; तिनीहरूले तिम्रो गवाहीमा ध्यान दिनेछैनन्; तर म तिमीसित हुनेछु; मेरो अनुग्रह र शक्तिले तिमीलाई थामिराख्नेछ। तिनीहरूले तिरस्कार गरिरहेका तिमीलाई होइन, तर मेरा ती सन्देशवाहकहरू र मैले आफ्ना जनताकहाँ पठाएको सन्देशलाई हुन्। तिनीहरूले परमप्रभुको वचनप्रति तिरस्कार प्रकट गरेका छन्। शैतानले तिनीहरूका आँखाहरू अन्धा तुल्याएको छ र तिनीहरूको निर्णयशक्तिलाई विकृत पारेको छ; अनि जबसम्म प्रत्येक प्राणले यस आफ्नै पाप, अर्थात् परमेश्वरका आत्मामाथि अपमान गरिरहेको यस अपवित्र अस्वतन्त्रताबाट पश्चात्ताप गर्दैन, तिनीहरू अन्धकारमा हिँड्नेछन्। यदि तिनीहरूले पश्चात्ताप गरेनन् र परिवर्तित भएनन्, ताकि म तिनीहरूलाई चङ्गाइ गरूँ, भने म उसको स्थानबाट दीपाधार हटाइदिनेछु। तिनीहरूले आफ्नो आत्मिक दृष्टि धमिलो पारेका छन्। परमेश्वरले आफ्नो आत्मा र आफ्नो शक्ति प्रकट गर्नुहोस् भन्ने तिनीहरू चाहँदैनथे; किनकि मेरो वचनप्रति तिनीहरूमा उपहास र घृणाको आत्मा छ। हल्कापन, तुच्छ व्यवहार, ठट्टा, र हाँसोठट्टा दिनहुँ अभ्यास गरिन्छ। तिनीहरूले मलाई खोज्न आफ्ना हृदयहरू अड्याएका छैनन्। तिनीहरू आफ्नै सल्काइका झिल्काहरूमा हिँड्छन्, र यदि तिनीहरूले पश्चात्ताप गरेनन् भने तिनीहरू शोकमा सुत्नेछन्। प्रभु यसो भन्नुहुन्छ: आफ्नो कर्तव्यको स्थानमा अटल उभिरह; किनकि म तेरोसित छु, र तँलाई न छोड्नेछु न त्याग्नेछु।' परमेश्वरबाट आएका यी वचनहरूलाई बेवास्ता गर्ने साहस मैले गरिँनँ।" The 1888 Materials, 1067.

बहिनी ह्याइटले शमूएलको मनोवृत्तिसँग समानान्तरता देखाइन्, र उनलाई विद्रोहीहरू तथा तिनीहरूको विद्रोहसँगै रहन र आफ्ना "कर्तव्य"को "स्थान"मा "अडिग रहन" भनियो। उनले (ती अगमवादिनीले) विद्रोहीहरू र तिनीहरूको विद्रोहलाई तिनीहरूकै हालमा छोडेर जाने निश्चय गरिसकेपछि, उनलाई आफ्नो स्थानमा अडिग रहन आज्ञा दिइयो।

पहिलो उल्लेखको नियम, जो अल्फा र ओमेगाको सिद्धान्तको एक प्रमुख अवयव हो, यसलाई पहिचान गराउँछ कि कुनै विषयको पहिलो पटक उल्लेख हुनु सर्वोच्च महत्त्वको हुन्छ। लुसिफरको विद्रोहको एकदमै प्रारम्भसँग सम्बन्धित तथ्य यो थियो कि यदि परमेश्वर चाहनुहुन्थ्यो भने, लुसिफरको आफ्नै मनभित्र उत्पन्न भएको पहिलो स्वार्थी विचारकै क्षणमा उहाँसँग लुसिफरलाई नष्ट गर्न आवश्यक सम्पूर्ण शक्ति थियो। परमेश्वरले लुसिफरलाई सृष्टिबाट हटाउन सक्नुहुन्थ्यो, र उहाँसँग यस्तो शक्ति थियो कि यदि उहाँले त्यसो गर्ने निर्णय गर्नुभएको भए, उहाँले त्यो यस्तो प्रकारले गर्न सक्नुहुन्थ्यो कि अरू स्वर्गदूतहरूले के भएको थियो भन्ने कुरा थाहा पनि पाउने थिएनन्। निस्सन्देह, उहाँले त्यसो गर्नुभएन, किनकि अन्य कुराहरूका साथै त्यो उहाँको चरित्रको निषेध हुनेथियो; तथापि उहाँसँग त्यो कुरा गर्न उहाँलाई सक्षम बनाउने सृजनात्मक शक्ति अवश्य थियो। तर उहाँले त्यसो गर्नुभएन। उहाँले धैर्यपूर्वक विद्रोहलाई आफ्नो चरित्रको साक्षीको एक भाग, स्वर्गमा आरम्भ भएको र अन्ततः पृथ्वीमा आइपुग्ने महान् विवादको गवाहीको एक भाग बन्न दिनुभयो। प्राचीन इसाएलका लागि मोशाको संवादले यही कार्य सम्पन्न गर्‍यो। परमेश्वरले विद्रोहीहरूको त्यो पुस्तालाई उजाड-स्थानमा मर्न दिनुभयो र त्यस इतिहासलाई सनातन सुसमाचारसँग सम्बन्धित सत्यहरूलाई अझ अगाडि बढाउन बाइबलीय उदाहरणको रूपमा प्रयोग गर्नुभयो।

त्यस्तै, शमूएलका दिनहरूमा परमेश्वरलाई राजाको रूपमा अस्वीकार गरिँदा पनि भयो। शमूएललाई, शमूएलका व्यक्तिगत दृढविश्वास र अगमवाणीसम्बन्धी ज्ञानको बाबजुद, अगाडि बढ्न र आफ्नो कर्तव्यस्थानमा अडिग रहन निर्देशन दिइयो। परमेश्वरको अगमवाणीमूलक र ऐतिहासिक निरीक्षणको यो पक्ष बाबेलको बन्दीवासपछि मन्दिरको पुनर्निर्माणमा पनि पहिचान गरिन्छ। परमेश्वरले बन्दीवासका सत्तरी वर्षका प्रत्येक पक्षको पूर्वकथन गर्नुभयो र त्यसलाई शासित पनि गर्नुभयो; यरूशलेममा फर्काइ, यरूशलेमको पुनर्निर्माण, मन्दिर, सडकहरू र पर्खालहरू। तिनीहरू कहिले बन्दीवासबाट मुक्त हुनेछन् भनी चिन्न सकिने समयसम्बन्धी अगमवाणीहरू उहाँले प्रकट गर्नुभयो। तेइस सय वर्षको आरम्भलाई चिह्नित गर्न कति वटा आज्ञापत्रहरू हुनेछन्, त्यो पनि उहाँले निर्दिष्ट गर्नुभयो। पहिलो

आज्ञापत्रद्वारा प्रक्रिया आरम्भ गर्ने अन्यजाति राजा कोरेशलाई उहाँले नामै किटेर चिनाउनुभयो। यरूशलेम र मन्दिरको पुनर्निर्माणका सबै पक्षहरू स्पष्ट रूपमा निर्दिष्ट गरिएका थिए, र कार्य सम्पन्न गर्न उहाँले धर्मी पुरुषहरू र अगमवक्ताहरूलाई खडा गर्नुभयो।

दिव्य अगमवाणीसम्बन्धी पूर्वज्ञान र हस्तक्षेपका सबै प्रस्ट प्रमाणहरूको बाबजुद पनि, बाबेलको बन्दीवाससम्म पुन्याएको त्यो विद्रोहले परमेश्वरका जनहरूसित उहाँको व्यक्तिगत उपस्थितिलाई पहिले नै अन्यमा पुन्याइसकेको थियो। पुनर्निर्माण गरिएको मन्दिरमा शेकिनाह महिमा कहिल्यै फर्केर आएन। यद्यपि परमपवित्र स्थानमा शेकिनाहको उपस्थितिद्वारा त्यो मन्दिर फेरि कहिल्यै आशिषित भएन, समस्त इतिहासलाई संसारको अन्त्यकालीन इतिहासका लागि अगमवाणीसम्बन्धी संरचना उपलब्ध गराउन प्रयोग गरियो। त्यस अर्थमा, पुनर्निर्माण गरिएको मन्दिर परमेश्वरको उपस्थितिको होइन, तर इस्राएलको विद्रोहको साक्षी थियो। तैपनि त्यस इतिहासका अगमवक्ताहरूले, जस्तै शमूएलले र मिनियापोलिसमा सिस्टर ह्याइटले, अगमवक्ताको हैसियतमा सेवा गरिरहे।

ख्रीष्ट र शैतानबीचको महान् विवादमा लुसिफरको विद्रोह नै सर्वप्रथम उल्लेख गरिएको कुरा हो, र परमेश्वरले आफ्नै उद्देश्यहरूका निम्ति त्यस विद्रोहलाई जारी रहन दिनुभयो। इस्राएलको अन्य जातिहरूजस्तै हुन चाहने इच्छाप्रति आफ्नो धर्मी आक्रोश हुँदाहुँदै पनि शमूएललाई पहिलो दुई राजाहरूको अभिषेक गर्ने कार्यमा सहभागी हुन निर्देशित गरियो। अनि परमेश्वरका अगमवक्ताहरूले परमेश्वरको मन्दिरको पुनर्निर्माणमा सहभागिता जनाए—त्यो मन्दिर, जसमा परमेश्वरको शेखिनाह उपस्थिति फेरि कहिल्यै रहने थिएन।

जसले १८६३ मा एड्भेन्टवादको विद्रोहलाई ढाकछोप गर्ने प्रयासमा भविष्यसूचक वचनको विरुद्ध आफ्ना “कथाकथा-भरिएका थालहरू” प्रयोग गर्छन्, र आफ्नो तर्कलाई यस प्रकारको तर्कशास्त्रमा आधारित गर्न रोज्छन् कि यदि १८६३ मा केही गलत भएको भए, अगमवादिनीले त्यसलाई निषेध गर्थिन्, तिनीहरू जानाजानी त्यस पहिलो सिद्धान्तप्रति अज्ञान छन्, जुन परमेश्वरविरुद्धको विद्रोहको सर्वप्रथम उल्लेखमै पहिचान गरिएको छ। परमेश्वर आफ्नै उद्देश्यहरूका लागि विद्रोहलाई अनुमति दिनुहुन्छ, र यदि उहाँले आउन सक्ने विद्रोहहरूमा आफ्ना अगमवक्ताहरूलाई तटस्थ वा मौन रहन दिने छनौट गर्नुहुन्छ भने, त्यो उहाँकै छनौट हो।

१८४४ देखि १८६३ सम्मको परीक्षाको प्रक्रियालाई विचार गर्न आरम्भ गर्दा—जसको प्रतिरूप प्राचीन इस्राएलले रातो समुद्र पार गरेपछि असफल भएका दस परीक्षाहरूले प्रस्तुत गरेको छ—यो बाइबलीय तथ्य बुझ्नु अत्यावश्यक छ। परमेश्वरका अगमवक्ताहरू आज्ञाकारिताका समयमा पनि र अवज्ञाकारिताका समयमा पनि उहाँका अगमवक्ताकै रूपमा कार्य गर्छन्, र कहिलेकाहीँ उनीहरूले त्यस्ता विषयहरूमा विरोध प्रकट गर्दैनन् जुन सतही रूपमा हेर्दा कुनै अगमवक्ताले अवश्य विरोध गर्नुपर्ने जस्तो देखिन्छ। कहिलेकाहीँ उनीहरू विद्रोहबारे स्पष्ट रूपमा सचेत हुन्छन्, तर रोकिन्छन्; र अन्य समयमा प्रभुले विद्रोहसम्बन्धी कुरामा उनीहरूको आँखामाथि आफ्नै हात राख्नुहुन्छ। जब यो दृष्टिकोणलाई मान्यता दिइन्छ, तब १८६३ बाइबलीय अगमवाणीको छैटौँ राज्यको इतिहासमा—प्रोटेस्टेन्टवादको सीड र रिपब्लिकनवादको सीड दुवैका लागि—एक महत्त्वपूर्ण मार्गचिह्न बन्छ।

मैले अगमवक्ताहरूको माध्यमद्वारा पनि बोलेको छु, र दर्शनहरूलाई बहुगुणित गरेको छु, र अगमवक्ताहरूको सेवकाइद्वारा दृष्टान्तहरू प्रयोग गरेको छु। होशे १२:१०।